

Sygn. akt VI U 271/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca:	sędzia Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Iwona Wołyniec

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2021 r. w Warszawie

sprawy z odwołanie J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania J. S. od decyzji z dnia 9 lipca 2021 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu się J. S. prawo do zasiłku chorobowego od 11 maja 2021 roku do 5 lipca 2021 roku.

Sygn. akt VI U 271/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w W. odmówił J. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 maja 2021 roku do dnia 5 lipca 2021 roku. W uzasadnieniu wskazał, że nie przysługuje temu ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za ww. okres, gdyż miał on ustalone prawo do emerytury (Decyzja, akta rentowe).

Pismem z dnia 29 lipca 2021 roku (data prezentaty) J. S. wniósł odwołanie od ww. decyzji organu rentowego domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 maja 2021 roku do dnia 5 lipca 2021 roku. W uzasadnieniu wywodził, że ma prawo do zasiłku chorobowego z uwagi na to, że pobieranie emerytury wojskowej nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (Odwołanie – k. 1 – 1v.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 sierpnia 2021 roku (data prezentaty) organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powtórzył argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (Odpowiedź na odwołanie – k. 2 – 2v.).

Do zamknięcia rozprawy strony pozostawały na swoich stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się od dnia 1 lutego 2006 roku ma ustalone prawo do emerytury wojskowej (Dowód z dokumentu: decyzja – k. 12 – 15, akta rentowe).

Następnie od dnia 22 lipca 2011 roku został zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego przez płatnika składek (...) (nazwa skrócona), zaś z dniem 10 maja 2021 roku tytuł ten ustał i odwołujący się został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych od dnia 11 maja 2021 roku (Dowód z dokumentów – (...), (...), akta rentowe).

W okresie od dnia 11 maja 2021 roku do dnia 5 lipca 2021 roku odwołujący się pozostawał niezdolny do pracy z powodu choroby (Bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych (bezsportnych) oraz powołanych dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy i aktach rentowych, które nie budziły wątpliwości Sądu i stron co do ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 7 Ustawy zasiłkowej (Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tekst jedn. Dz.U. 2021 poz. 1133 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: 1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego; 2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego – w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Stosownie do art. 13 ust. 1 pkt 1) wskazanej wyżej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. W orzecznictwie wskazuje się jednak, że „(...) prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2013 r., sygn. akt II UK 196/12). Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę ten pogląd i stojącą za nim argumentację podziela. Argumentacja ta odwołuje się zarówno do wykładni językowej jak i systemowej. W odniesieniu do tej pierwszej wskazać w szczególności należy, że pojęcie „emerytura” należy rozumieć wąsko jako jedynie emeryturę z funduszu emerytalnego. Charakter bowiem prawa ubezpieczeń społecznych nakazuje stosować nierozszerzającą wykładnię pojęć w nim zawartych, odmienne są również przesłanki i źródła finansowania świadczenia emerytalnego z funduszu emerytalnego oraz emerytury wojskowej. Odnosząc się zaś do wykładni systemowej wskazać należy na brak związku pomiędzy oboma systemami oraz zasady techniki prawodawczej zakładające, iż w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy.

Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 13 ust. 1a Ustawy zasiłkowej, który stanowi, że przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio do osoby niezdolnej do pracy, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 586 i 2320) lub ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 i 2320) wejdzie w życie dopiero z dniem 1.01.2022 r., a więc nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie.

Z podniesionych względów brak było podstaw do zastosowania przez organ rentowy art. 13 ust. 1 pkt 1) Ustawy zasiłkowej. Jednocześnie bezspornym było, że odwołujący się spełniał przesłanki pozytywne nabycia prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres określone w art. 7 tej ustawy - niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni (od dnia 11 maja 2021 roku do dnia 5 lipca 2021 roku) i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (tytuł ustał dnia 10 maja 2021 roku a niezdolność do pracy powstała dnia 11 maja 2021 roku). Sam fakt niezdolności do pracy z powodu choroby ubezpieczonego w spornym okresie nie był kwestionowany przez organ rentowy tak przy wydawaniu zaskarżonej decyzji jak i w toku procesu w niniejszej sprawie.

Z podniesionych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.